

Navegàvem en un bon veler, però amb una embarcació de vela mai se sap del cert què pot passar.

—Quant durarà la travessia? —va preguntar el meu oncle amb inquietud al capità.

—Uns deu dies —va respondre aquest últim—, si no trobem gaires temporals.

El mar estava molt agitat, de manera que el professor no va poder sortir de la seva cabina fins al cap de força dies de navegació. Estava una mica pàl·lid, però no havia perdut l'entusiasme. Va contemplar el paisatge amb una mirada de satisfacció. Havíem arribat a bon port...

Apunta les pistes al quadern. A continuació, trasllada les lletres dels espais acolorits per descobrir el port d'arribada.

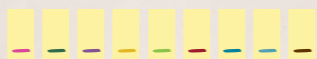
20

Pista núm 4: - - - -
Pista núm 5: - - - -
Pista núm 6: - - - -
Pista núm 7: - - - -
Pista núm 8: - - - - *

*Apunta les dues paraules destacades amb color groc.

Van arribar a:

Solució pàg. 85.

= 3 =

L'OMBRA DE L'SCARTARIS

El meu oncle va abandonar apressadament el pont de la goleta. Ens va rebre l'alcalde, el senyor Finson, que ens va posar en contacte amb el senyor Fridriksson, un professor de ciències naturals. La seva ajuda ens seria molt útil.

Aquest excel·lent home ens va convidar a casa seva i va posar dues habitacions a la nostra disposició. De seguida ens hi vam instal·lar amb els nostres equipatges.

També ens va convidar a sopar amb ell: el menjar ja estava a punt.

La conversa entre el meu oncle i el senyor Fridriksson va girar al voltant de qüestions científiques, com és propi de savis, però el professor Lidenbrock va mantenir en secret l'objectiu del nostre viatge.

Mentre intercanviaven els seus coneixements sobre Arne Saknussemm i altres científics de renom, la conversa va derivar cap als volcans...

—Mireu, sense anar més lluny, veieu aquella muntanya que s'eleva a l'horitzó? És l'Sneffels.

—Ah! —va respondre el meu oncle, que creuava frenèticament les cames per no saltar pels aires—. Vull començar els meus estudis geològics per aquest... ehem! Tractarem d'escalar aquest Sneffels, i potser fins i tot d'estudiar-ne el cràter!

21

DESCOBREIX LA PISTA III

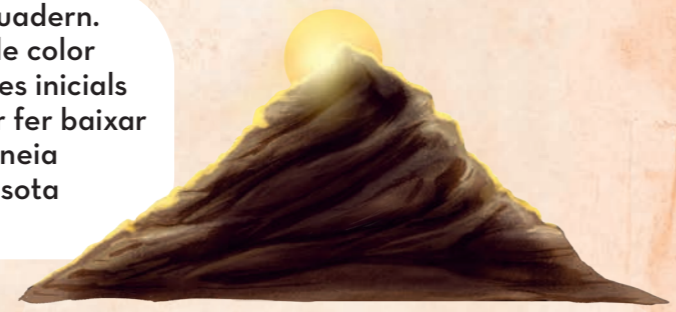

Haviem trobat la signatura de Saknussem. No hi havia dubte, anàvem ben encaminats.

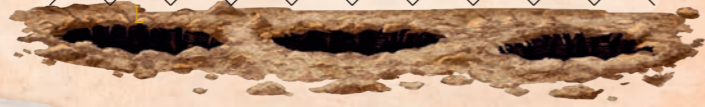
Al cràter apagat hi havia tres xemeneies. Segons les notes de Saknussem, havíem d'esperar que l'ombra de l'Scartaris es projectés sobre una d'elles per saber quina era la que obria un camí cap al centre de la Terra.

Apunta les pistes al quadern. A continuació, pinta de color negre les zones amb les inicials de les teves pistes per fer baixar l'ombra fins a la xemeneia correcta. Comença a sota de l'Scartaris.

H	H	H	A	A	A	H	H	A	H	
F	H	H	A	H	A	H	A	H	H	K
I	F	A	A	H	A	H	H	A	I	I
F	F	A	A	A	H	H	H	N	F	
K	K	A	A	H	A	A	H	K	I	F
K	F	A	A	A	A	H	I	N	F	
M	N	F	A	A	A	A	H	F	L	F
I	F	F	A	A	A	A	D	F	N	L
I	F	N	I	A	A	A	K	F	L	F
K	F	I	K	A	A	F	N	F	K	
L	N	F	K	A	F	N	F	K	L	
K	N	L	L	N	F	N	K	F	L	
L	F	N	K	A	N	F	M	M		

1 2 3

26

Pista núm. 9: -----
 Pista núm. 10: -----
 Pista núm. 11: -----

Han d'entrar per la xemeneia núm:

Solució pàg. 86.

= 4 =

LA CRUÏLLA DE LES GALERIES

Ara començava el veritable viatge. Em vaig acostar a la xemeneia i vaig veure un pou gegantí, un autèntic abisme del qual no es veia el fons. Era angoixant. Volia rebutjar aquella aventura, però en Hans l'acceptava amb tanta tranquil·litat i amb tal despreocupació davant de qualsevol perill que em vaig enrogir davant la idea de ser menys valent que ell. Per reconfortar-me, pensava en la meua estimada Graüben.

Em vaig inclinar per damunt d'una roca que sobresortia sobre aquell abisme i hi vaig fer un cop d'ull. Se'm van eriçar els cabells. Vaig sentir que el meu centre de gravetat es desplaçava i el vertigen em pujava al cap com una borratxera. Anava a caure. Una mà em va retenir: la d'en Hans. Decididament, no havia rebut prou «llicons d'abisme» al campanar de Copenhaguen.

27

